

OLÁH ANDRÁS

[valahol elvesztettelek]

valahol megint elvesztettelek
nem tudtam hogy történhetett
hisz nemrég még egymásban reszkettünk
és észre sem vettük hogyan mélyül
távolsággá a fénytelen homály
nem hittem volna
hogy utolérjük a pillanatot
amikor majd eszedbe sem jutok
nincs arca annak a vasárnapnak
amikor betört hozzánk a kétség
s beszakadtak a szélei a megfakult képnek
– hirtelen elromlott minden
s elnehezültünk végleg
pedig most igazat hazudnék
de szitáló hó lett a fájdalomból
és kifehéredett a pont
ahová téged bevésztetek
felitatódtak az álmok
és nem találok a hiányzó analógiát
csak a hiányt magát
nincs levegőnk – egymásba száradtunk –
össze is téphetnélek
de már nem vagy s már nem vagyunk
...egyszer kihallgattalak
álmodban motyogtál valami kedveset
kapaszkodni próbáltál belém
de veszélyesen közel kerültél hozzám
meggyanúsítottalak hogy folyton átrendezed
az életem s hogy beköltözöl a hajnalaimba
és kitoloncolod a régi álmokat
későn eszméltem
s amikor gyanakvásom elfáradt végre
hallottam meg hogy a mezők virágai
által karcolt képletek nyomán
tücskeink már új álmat szönek

[kuporogsz]

kuporogsz kedvesed ölmelegében
mint nyárban a fény – észrevétlen –
őrzöd a szavakat miként partjukat
a Tarn fölött ívelő karcsú hidak...
könyörögd vissza a tikokat
mosolyogj értem mint álmunkra mosolyog
a nyártól őszig nyújtózkodó nap
mely a folyó lúdbőrző vizébe kap
és szivárvánnyá görbíti sóhajod
s bár a remény lába elkopott tövig
nyiss ajtót nekem újra és szemed
tükreben mindig ott leszek

amiről hallgatni kell

másnapos kerítések támaszkodnak
a hajnali derengéshez
a hó elolvad – alatta fölsejlenek
az áruzkodó keréknyomok –
foglyok maradtunk
s bár tekintetedből még
visszahunyorog a nap
már csak magunknak fájunk
így némítja el gyáva hiányunk
titkolva titkolt érveinket...